

Santuari nou de Meritxell

Poble Meritxell

Parròquia Canillo

Adreça Meritxell

Tipus de bé: Església

Estil Arquitectura contemporània

Datació 1975

Secció a l'inventari general Primera, béns d'interès cultural

Classificació Monument

Data protecció 2003-07-16

Descripció Després que la nit del 8 al 9 de setembre de 1972 es cremés l'església de Santa Maria de Meritxell, el Consell General va portar a terme la construcció d'un nou santuari, encomanant-ne el disseny a l'arquitecte català Ricard Bofill, que va ser inaugurat el 8 de setembre de 1976.

El nou edifici té la nau de planta de creu grega, altar al mig, absis quadrat, coberta amb volta de canó, campanar de torre, un claustre adossat al costat sud cobert amb volta de creueria i un pati porticat adossat al costat nord.

Amb influències de diversos estils, Bofill va projectar un edifici de volums geomètrics marcats que configuren un eclecticisme monumental. L'obra s'inspira en estils artístics diferents; fins al punt que es pot considerar una obra eclèctica. En aquest sentit, destaca el fet que les formes avantguardistes del santuari juguen, a la vegada, amb els arcs i torres inspirats en les restes barroques de l'església cremada o amb les formes pròpies del romànic monumental de les regions veïnes. Totes aquestes formes s'aixequen amb pedra d'esquist de color negre i, puntualment, estan rematades amb peces prefabricades de color blanc; aquesta combinació de colors s'inspira en el Renaixement italià. A l'interior, als paviments i als revestiments de la nau es repeteix la mateixa combinació de colors. Al voltant de la creu grega que dibuixa la nau es distribueixen els diversos espais o àmbits del santuari. L'esquema compositiu d'aquests espais, les seves mides i proporcions, són el resultat d'utilitzar la secció àuria o proporció divina dels temples grecoromans recuperada per les esglésies del renaixement. Un altre aspecte a destacar és la relació volguda entre l'edifici i el paisatge; que es posa en evidència amb les grans obertures de la nau i dels claustres que deixen entrar el paisatge de l'entorn.

Bofill es plantejà crear un espai grandios i sublim que s'integrés en el paisatge i alhora creés un impacte visual notable, és a dir, un gran complex capaç d'aglutinar reunions cíviques i populars al voltant de la religió i la cultura, i en realitat, el projecte inicial era més ambiciós, i incloïa un parell amfiteatres i un llac artificial. En l'actualitat, l'edifici forma part d'un dels conjunts monumentals més emblemàtics per a la història d'Andorra, amb una gran càrrega simbòlica, en acollir la imatge de la patrona d'Andorra i ser objecte d'un aplec de caràcter nacional cada 8 de setembre.